

Pro vaši radost

John Piper

**První vydání © Občanské sdružení Didasko, Vikýřovice 2011
ve spolupráci s Křesťané Kuřim, www.krestanekurim.cz**

Původně vyšlo pod názvem For Your Joy

Copyright: Desiring God, 2601 East Franklin Avenue,
Minneapolis, MN 55406-1103
www.desiringGod.org

Knihu tvoří vybrané pasáže z knihy *The Passion of Jesus Christ* od Johna Pipera, © 2004, použito se svolením Crossway Books, a publishing ministry of Good News Publishers, Wheaton, IL 60187, www.crossway.com.

Veškerá práva českého překladu vyhrazena. Šíření elektronického vydání této knihy je s výjimkou komerčních účelů povoleno.

Tištěné vydání nese ISBN 978-80-904378-6-9.

Není-li uvedeno jinak, jsou biblické citáty převzaty z *Českého studijního překladu Bible* © 2009 KMS, Praha.

Citáty označené zkratkou ČEP pocházejí z *Českého ekumenického překladu* podle vydání z r. 1985 © ČBS, Praha.

Citáty označené zkratkou B21 jsou z *Bible, překlad 21. století* © 2009 BIBLION, o.s. Použito se svolením vydavatele. Všechna práva vyhrazena.

Překlad a sazba: © Bc. Tomáš Kolman

Korektury: Jan Janča, M.Ed.

Obálka: Edd Blott

Obsah

Úvod.....	4
Proč musel Ježíš zemřít?.....	6
Jak by mě Bůh mohl milovat?.....	10
Co když Boha nemiluji?.....	13
Jak bych mohl milovat Boha, když dopouští tolik zla?....	27
Proč je to všechno o Bohu?.....	21
Co to znamená pro mě?.....	25
Co bych měl dělat?.....	31
O Desiring God.....	35
O autorovi.....	36

Úvod

PŘED dvěma tisíci lety zapředl Ježíš se svými učedníky rozhovor o tom, co se mezi lidmi povídá. „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“, zeptal se jich a oni mu vyjmenovali několik odpovědí, které zaslechli. Pak ale Ježíš přešel na osobní rovinu. Podíval se jim do očí a řekl: „A za koho mě pokládáte vy?“

O tom, co si myslí druzí, se mluví snadno. Přejde ale chvíle, kdy na Ježíšovu otázku budeme muset odpovědět sami za sebe. Za koho jej pokládáme my?

Lidé nejčastěji říkají, že byl velkým mravním učitelem – moudrým a soucitným člověkem, který neučil jen svými slovy ale také svým příkladem. C. S. Lewis – britský spisovatel, který je mimo jiné autorem Letopisů Narnie – však trval na tom, že se s touto odpovědí spokojit nemůžeme, protože je příliš povrchní:

Pokouším se tu předejít pomatenému prohlášení, které o něm lidé někdy činívají: „Jsem ochoten Ježíše přijímat jako velkého mravního učitele, nepřijímám nicméně jeho nárok na to být Bůh.“

To je jedna z věcí, které říkat nesmíme. Někdo, kdo by byl pouhým člověkem a říkal to, co Ježíš, by nemohl být velkým mravním učitelem. Byl by to buď šílenec – srovnatelný s někým, kdo tvrdí, že je sázené vejce, nebo d'ábel z pekel. Musíte si vybrat. Buď ten muž byl a je Synem Božím; anebo šilencem či něčím ještě horším. Můžete ho umlčet jako blázna, můžete ho poplivat a zabít jako démona; anebo mu můžete padnout k nohám a nazývat ho Pánem a Bohem. Ale neohánějte se žádnými blahosklonnými nesmysly o tom, že to byl velký mravní učitel. Tuto možnost nám nenechal otevřenou. Neměl to v úmyslu

Otázka „za koho jej považujete vy?“ je nejdůležitější otázkou, jakou si kdy můžete položit. John Piper v této knize předkládá odpovědi na nejčastější a zároveň nejdůležitější otázky o Ježíši Kristu: kdo je, proč přišel, co udělal a proč by nám na tom mělo záležet.

Pokud jste si tyto otázky už někdy položili a hledáte odpovědi, které nebudou vycházet jen z vašich vlastních úvah a teorií, ale z Božího slova, pak se pusťte do hledání spolu s námi. Pro vaši radost.

Proč musel Ježíš zemřít?

Bůh (Krista) ustanovil za prostředek smíření skrze víru v jeho krev, aby ukázal svou spravedlnost s ohledem na prominutí prohřešení, jež byla spáchána již dříve.

Římanům 3,25

V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.

1. Janova 4,10

Kristus nás vykoupil z prokletí Zákona tím, že se stal za nás prokletím.

Galatským 3,13

KDYBY Bůh nebyl *spravedlivý*, nebylo by *nutné*, aby jeho Syn trpěl a zemřel. Kdyby nebyl *milující*, nebyl by *ochoten* nechat ho trpět a zemřít. Bůh ale je spravedlivý i milující, a proto byl ve své lásce ochoten naplnit, co požadovala jeho spravedlnost.

Jeho zákon přikazuje: „Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou“ (Deuteronomium 6,5). Každý z nás však více než Boha miluje něco jiného a právě to je podstata hříchu – zneuctíváme Boha, protože je pro nás přednější něco jiného a také podle toho jednáme. Bible proto říká: „Všichni zhřešili a postrádají Boží slávu“ (Římanům 3,23). Oslavujeme, co máme nejraději... a Bůh to není.

Hřích nikdy nemůže být malý, protože se jím proviňujeme proti velkému Bohu. Závažnost provinení závisí na vznešenosti toho, proti komu jsme se provinili. Stvořitel vesmíru si jistě zaslouží nekonečnou úctu, obdiv i oddanost, a nemilovat ho tedy není nic bezvýznamného – je to zrada, která hanobí Boha a ničí lidské štěstí.

Bůh je spravedlivý, a tak tyto zločiny nemůže jednoduše smést pod koberec. Jeho svatý hněv plane proti nim. Nenechává nás na pochybách, že si zaslouží

Proč musel Ježíš zemřít?

trest: „Mzdou hříchu je smrt“ (Římanům 6,23). „Duše, která hřeší, ta zemře“ (Ezechiel 18,4).

Na každém hříchu spočívá svatá kletba. Nechat ho bez trestu by bylo nespravedlivé. Jen by se tím podpořilo další znevažování Boha. Svět by byl brzy pod nadvládou lži. Bůh proto říká: „Proklet buď každý, kdo neplní a nedodržuje vše, co je zapsáno v knize Zákona“ (Galatským 3,10 B21; Deuteronomium 27,26).

Prokletí, jež se vznáší nad hříšným lidstvem, však ani v nejmenším nesnižuje Boží lásku. Bohu nedělá radost, když musí zjevovat svůj hněv, jakkoliv je svatý a oprávněný. A tak poslal svého Syna, aby na sobě nesl Boží hněv a prokletí místo těch, kdo v něj věří. „Kristus nás vykoupil z prokletí Zákona tím, že se stal za nás prokletím“ (Galatským 3,13).

Přesně to znamená výraz „prostředek smíření“ citovaný na straně 8. Římanům 3,25 mluví o zástupci, který přišel, aby z nás sňal Boží hněv – o zástupci, kterého poslal sám Bůh. Boží hněv je spravedlivý, a tak nebylo možné nad ním mávnout rukou; musel být naplněn. Ježíš Kristus jako náš zástupce nepřišel proto, aby Boží hněv zrušil, ale aby ho od nás odvrátil a vzal ho na sebe.

Dejme si pozor, abychom si nezahrávali s Bohem a nezlehčovali jeho lásku. Teprve když pochopíme, jak vážné je naše provinění a jak spravedlivý je jeho hněv, zůstaneme stát v úžasu nad jeho láskou. Avšak ve chvíli, kdy si díky Boží milosti uvědomíme vlastní nehodnost a pohlédneme na Kristovo utrpení a smrt, zazní z našich úst vyznání: „V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna jako *oběť smíření* (snímající Boží hněv) za naše hříchy“ (1. Janova 4,10).

Jak by mě Bůh mohl milovat?

*V něm máme vykoupení skrze jeho krev –
odpuštění našich provinění podle bohatství
jeho milosti.*

Efezským 1,7

*Neboť tak Bůh miluje svět, že dal svého
jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří,
nezahynul, ale měl život věčný.*

Jan 3,16

*Sotva kdo podstoupí smrt za spravedlivého,
i když za dobrého by se snad někdo i odvážil
zemřít. Bůh však projevuje svou lásku k nám
tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě
byli hříšní.*

Římanům 5,7–8

BŮH nám velikost své lásky ukázal dvěma způsoby. Tím prvním je velikost oběti, již byl ochoten položit, aby nás zachránil před odplatou za hřích. Tím druhým je skutečnost, že jsme jí ani v nejmenším nebyli hodni.

Velikost jeho oběti k nám zaznívá ze slov: „Dal svého jediného Syna“ (Jan 3,16) i samotného Ježíšova jména „Kristus“. Toto slovo je odvozené z řeckého *Christos* a znamená „Pomazaný“ anebo „Mesiáš“, což je velice vznešený titul. Mesiáš měl být králem Izraele, který porazí Římany a přinese svému národu mír a bezpečí. Stručně řečeno, ten, koho Bůh poslal jako spasitele hříšníků, byl jeho vlastní Syn, jeho jediný Syn a Pomazaný král Izraele – a ve skutečnosti také král celého světa (Izajáš 9,6–7).

Když si k tomu připočteme, jak hroznou smrtí Kristus zemřel, začne nám docházet, že oběť, kterou Otec i Syn položili, byla nepopsatelně velká – dokonce nekonečná, když uvážíme, jak obrovský je rozdíl mezi Bohem a lidmi. Přesto se ale Bůh rozhodl tuto oběť přinést, aby nás zachránil.

Velikost jeho lásky vynikne ještě silněji, když si uvědomíme svou nehodnost. „Sotva kdo podstoupí smrt za spravedlivého, i když za dobrého by se snad někdo i odvážil zemřít. Bůh však projevuje svou lásku

k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní“ (Římanům 5,7–8). Jediné, co jsme si od Boha zasloužili, byl trest; na Ježíšovu oběť jsme neměli nejmenší nárok.

Kdysi jsem někoho zaslechl říci: „Bůh nezemřel za žáby. Zemřel za nás, protože jako lidé máme svoji hodnotu.“ Aniž by si to uvědomoval, obrátil milost vzhůru nohama. Skutečnost je totiž opačná. My jsme mnohem horší než žáby! Žáby nikdy nezhrěšily, nikdy se Bohu nevzepřely a nikdy k němu nepřistupovaly s opovržením jako k něčemu nepotřebnému. Nebylo nutné, aby za ně Bůh umíral, protože žáby nejsou zvrácené. My však takoví jsme. A náš dluh je tak obrovský, že ho dokáže splatit pouze Boží oběť.

Existuje jen jedno vysvětlení Boží oběti za nás. A my to nejsme. Je to „bohatství jeho milosti“ (Efezským 1,7). Bůh to vše učinil z vlastního rozhodnutí a nic za to neřádá. Neudělal to kvůli naší hodnotě, ale z překypující plnosti své nekonečné hodnoty. Ve skutečnosti právě v tom spočívá Boží láska: touha uchvátit nehodné hříšníky něčím, co jim přinese věčné a nepřekonatelné štěstí – touha uchvátit je svou nekonečnou krásou, přestože za to musí zaplatit velkou cenu.

Co když Boha nemilují?

Kdo věří v Syna, má věčný život; kdo však Syna odmítá, nespátří život, ale zůstává na něm Boží hněv.

Jan 3,36

A tito půjdou do věčného trápení, ale spravedliví do věčného života.

Matouš 25,46

Ti ponesou trest, věčnou zkázu v odloučení od Pánovy tváře a od slávy jeho síly.

2. Tesalonickým 1,9

NENÍ asi nikdo, komu by se ve šťastných chvílích nechtělo žít věčně. Přání zemřít se do naší mysli vkrádá jen tehdy, kdy máme pocit, že už dál nedokážeme snášet svoje utrpení. Ve skutečnosti však ani v takových momentech netoužíme po smrti, ale po úlevě. Přáli bychom si znovu prožívat šťastné chvíle, zbavit se bolesti, znovu se setkat s milovanými lidmi, kteří zemřeli. Zkrátka, toužíme po životě a po štěstí.

Pokud si smrt představujeme jako vrchol dobrého života, pak jen obelháváme sami sebe prázdnými zromantizovanými představami. Smrt je naším nepřitelem. Navždy nám zamezí přístup ke všem potěšením tohoto života. Někdy jí označujeme krásnými slovy, a přitom je v nejlepším případě jen menším ze dvou zel. Popravčí, který nám dá ránu z milosti, přece nenaplnuje naši tužbu, ale ukončuje veškeré naše naděje. Touhou každého člověka je žít a být šťastný.

Je to proto, že nás tak Bůh stvořil. „Lidem dal (Bůh) do srdce i touhu po věčnosti“ (Kazatel 3,11; ČEP). Byli jsme stvořeni k obrazu Božímu a Bůh miluje život a žije navěky. Byli jsme stvořeni, abychom žili navěky, a také budeme. Opakem věčného života není zánik. Je jím peklo. Ježíš o pekle mluvil víc než kdo jiný a také jasně řekl, že pokud odmítneme věčný

život, který nám nabízí, nečeká nás konec existence ale plná tíha Božího hněvu: „Kdo věří v Syna, má věčný život; kdo však Syna odmítá, nespátří život, ale zůstává na něm Boží hněv“ (Jan 3,36).

A zůstává na něm navěky. Ježíš řekl: „A tito půjdou do věčného trápení, ale spravedliví do věčného života“ (Matouš 25,46). To nejsou prázdná slova, ale skutečnost, která ukazuje, jak nekonečně zlé a zvrácené je přistupovat k Bohu s lhovostí a pohrdáním. Proto nás Ježíš varuje: „A jestliže tě svádí oko, vyloupni je; je lépe pro tebe, vejdeš-li do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde jejich červ neumírá a oheň nehasne“ (Marek 9,47–48 ČEP).

Věčný život není jen pokračováním tohoto života se všemi jeho radostmi a strastmi. Stejně jako je peklo nejhorším možným výsledkem tohoto života, je „věčný život“ jeho nejlepším možným výsledkem. Je to nejvyšší a neustále rostoucí štěstí, v němž hřích ani smutek nemá nejmenší místo. Vše, co nám v tomto padlém světě působí bolest, i vše zlé bude odstraněno. Vše dobré – vše, co nám přináší skutečné a trvalé štěstí – bude zachováno, očištěno a ještě intenzivnější.

Co když Boha nemilují?

Proměnění budeme i my sami, abychom byli schopni zažívat radost v doposud nepředstavitelné míře. „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo a na lidské srdce nevstoupilo, to Bůh připravil těm, kdo ho milují“ (1. Korintským 2,9). Ti, kdo věří Kristu, mají to nejlepší teprve před sebou – to je pravda, která platí po celý náš život. Jednoho dne zakusíme Boží slávu, která přináší skutečné uspokojení. „A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista“ (Jan 17,3). Ježíš trpěl a zemřel proto, aby se stal naším pokladem a přinesl nám věčný život. Jak bychom ho mohli odmítnout?

Jak bych mohl milovat Boha, když dopouští tolik zla?

*Vy jste proti mně sice zamýšleli zlo, Bůh to
však zamýšlel k dobru.*

Genesis 50,20

*Herodes a Pontius Pilát (se sešli) spolu
s národy i s lidem Izraele proti tvému svatému
služebníkovi Ježíšovi, kterého jsi pomazal, aby
učinili, co tvá ruka a tvůj úradek předem určily,
že se má stát.*

Skutky 4,27–28

Skryté věci patří Hospodinu.

Deuteronomium 29,28

TO nejhlubší, co lze o zlu a utrpení říci, je, že v Ježíši Kristu do něj vstoupil sám Bůh a proměnil ho v dobro. Původ zla je zahalen v tajemství. „Svobodná vůle“ je jen označením tohoto tajemství, které nedokáže vysvětlit, proč se dokonalé stvoření rozhodlo zhřešit. Můžeme ho popsat i slovy „Boží svrchovanost“, ale i toto označení, přestože je naprosto pravdivé a biblické, zanechává mnoho nezodpovězených otázek. Bible nám neposkytuje všechny informace, které bychom si přáli. Místo toho říká: „Skryté věci patří Hospodinu“ (Deuteronomium 29,28).

Podstatou křesťanství není vysvětlení původu zla, ale zjevení, jak do něj Bůh vstupuje a mění ho v pravý opak – ve věčnou radost a spravedlnost. Bible už od začátku naznačovala, že právě tak to bude s Mesiášem. Jákobův syn Josef byl prodán do otroctví a celých sedmnáct let se zdálo, že o něj Hospodin nebdá. Bůh byl ale celou tu dobu s ním a nakonec z něj učinil vládce Egypta, aby ty, kdo ho sem prodali, zachránil před smrtí hladem. Když Josef po letech mluvil se svými bratry, shrnuje všechny tehdejší události slovy: „Vy jste proti mně sice zamýšleli zlo, Bůh to však zamýšlel k dobru“ (Genesis 50,20). Aniž by si to sám uvědomoval, byla jeho slova předzvěstí Ježíše

Krista, který byl o mnoho set let později zavržen pro naši záchranu

Můžeme se zamyslet i nad Ježíšovými předky. Bůh byl kdysi jediným králem Izraele, ale lidé se mu vzepřeli a dožadovali se lidského vladaře: „Ne! Ať je nad námi král!“ (1. Samuelova 8,19). Později sami vyznávají: „Ke všem svým hříchům (jsme) přidali další zlo, že jsme si vyžádali krále“ (1. Samuelova 12,19). Bůh však byl i v tom. Z rodu těchto králů přišel na svět Ježíš Kristus. Bezhříšný spasitel, který přišel zachránit hříšníky, měl svůj tělesný původ v hříchu.

Nejvíce ohromující je však skutečnost, že zlo a utrpení byly Kristu určeny jako cesta k vítězství nad zlem a utrpením. Každá zrada i násilí proti Kristu byly hříšné. Ale Bůh byl v tom. Bible říká: „Bůh předem rozhodl, aby (Ježíš) byl vydán (na smrt)“ (Skutky 2,23 ČEP). Rány na jeho zádech, trny na jeho hlavě, plivnutí a modřiny na jeho tváři, hřeby v jeho dlaních, oštěp v jeho boku, výsměch vládců, zrada jeho přítele, útěk jeho učedníků – to vše byly následky hříchu, ale zároveň i Božím plánem, jak zlomit moc hříchu. „Herodes a Pontius Pilát (se sešli) spolu s národy i s lidem Izraele proti tvému svatému služebníkovi Ježíšovi,

Jak bych mohl milovat Boha, když dopouští tolik zla?

kterého jsi pomazal, aby učinili, co tvá ruka a tvůj úradek předem určily, že se má stát“ (Skutky 4,27–28).

Žádný hřích není větší než vražda Božího Syna. Ježíš Kristus vytrpěl víc než kdokoli z lidí, ačkoliv sám byl tím nejnevinnějším člověkem. A i přesto v tom všem byl Bůh. „Hospodinovou vůlí však bylo trýznit jej“ (Izajáš 53,10 B21). Jeho záměrem bylo skrze zlo a utrpení obojí zničit. „Jeho jizvami jsme uzdraveni“ (Izajáš 53,5 ČEP). Bůh chtěl skrze utrpení Ježíše Krista ukázat světu, že neexistuje žádné zlo ani hřích, který by v Kristu nedokázal proměnit ve věčnou spravedlnost a radost. Utrpení, které jsme sami způsobili, se stalo nadějí naší spásy. „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“ (Lukáš 23,34).

Proč je to všechno o Bohu?

Vždyť i Kristus jednou provždy trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby vás přivedl k Bohu.

1. Petrova 3,18

Ale nyní v Kristu Ježíši vy, kteří jste byli kdysi daleko, stali jste se blízkými v krvi Kristově.

Efezským 2,13

Přistoupím k Božímu oltáři, k Bohu, své jásavé radosti.

Žalm 43,4

EVANGELIUM bychom mohli definovat mnoha různými způsoby, ale když dojde na podstatu věci, je evangeliem Bůh sám. Slovo „evangelium“ znamená „dobrá zpráva“. Křesťanství je především poselstvím, nikoliv teologií. Je to jako by váleční zajatci v ukrytém rádiu zaslechli, že jejich spojenci přistáli jen kousek od nich a už brzy budou osvobozeni. Stráže si marně lámou hlavu, co vyvolalo všechno to nadšení.

Co je však na té dobré zprávě tak dobrého? Bez ohledu na to, z kterého konce začneme, dojdeme vždy ke stejné odpovědi: Bůh sám. Každé písmenko evangelia nás vede k Bohu, a pokud ne, pak to není evangelium. „Spasení“ by nebylo dobrou zprávou, pokud by znamenalo záchranu od pekla, ale nepřivedlo nás k Bohu. „Odpuštění“ by nebylo dobrou zprávou, pokud by nám poskytlo úlevu od pocitu viny, ale neotevřelo cestu k Bohu. „Ospravedlnění“ by nebylo dobrou zprávou, pokud bychom díky němu byli právně způsobilí přistoupit před Boha, ale přesto s ním nezačali mít obecenství. „Vykoupení“ by nebylo dobrou zprávou, pokud by nás osvobodilo z našeho zajetí, ale nepřivedlo nás k Bohu. „Přijetí za syny“ by nebylo dobrou zprávou, pokud bychom se díky němu dostali

do Boží rodiny ale nikoliv do jeho objetí. A my to nesmíme přehlížet, protože jde o rozhodující skutečnost.

Mnoho lidí přijímá dobrou zprávu, aniž by přijali Boha. Skutečnost, že nechceme do pekla, však ještě není důkazem, že jsme obdrželi nové srdce. Nikdo nechce do pekla, na tom není nic nadpřirozeného. Nepotřebujete mít nové srdce, abyste začali toužit po odpuštění a úlevě, kterou přináší, nebo chtěli být zproštěni Božího hněvu a obdržet dědictví v Božím království. To vše je pochopitelné, aniž by v životě člověka došlo k jakékoliv duchovní změně. Nemusíte být znovuzrozeni, abyste po těchto věcech toužili, vždyť po nich touží i ďábel.

Je zcela v pořádku usilovat o všechny tyto věci. Ve skutečnosti by bylo pošetilé o ně nestát. Svou vnitřní proměnou si však můžeme být jisti až ve chvíli, kdy po všech těchto věcech začneme toužit proto, abychom mohli zakoušet Boha. To je také hlavní důvod, proč Kristus zemřel. „Vždyť i Kristus jednou provždy trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby vás přivedl k Bohu“ (1. Petrova 3,18).

Proč je právě to podstatou evangelia? Protože plné a trvalé štěstí můžeme zažívat, jen pokud poznáváme a zakoušíme Boží slávu. Jestliže naše radost

pramení z jiného zdroje, dopouštíme se modlářství a zneuctíváme Boha. Boží slávu totiž nejvíce zjevujeme radostí z ní – tak nás Bůh stvořil. Dobrá zpráva Kristova evangelia zní, že Bůh i za cenu smrti vlastního Syna udělal vše, co bylo zapotřebí, aby nás okouzlit něčím, co nám přinese věčné a neustále rostoucí štěstí – aby nás okouzlit sebou samým.

Bůh lidem zjevil sám sebe jako zdroj plného a trvalého štěstí už dlouho před tím, než na Zem přišel Kristus. „Dáváš mi poznat stezku života, hojnost radosti je tvá přítomnost, ve tvé pravici je věčné blaho“ (Žalm 16,11). Potom poslal Krista, aby nás skrze své utrpení „přivedl k Bohu“. To znamená, že poslal Krista, aby nás uvedl do nejhlubší a nejtrvalejší radosti, jakou kdy můžeme zakoušet. Jeho pozvání zní: Odvráťte se od „dočasného požitku hříchu“ (Židům 11,25) a přijďte k „věčnému blahu“. Přijďte ke Kristu.

Co to znamená pro mě?

Toto jsem napsal vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život.

1. Janova 5,13

Amen, amen, pravím vám, že kdo slyší mé slovo a věří tomu, kdo mne poslal, má věčný život a nejde na soud, ale přešel ze smrti do života.

Jan 5,24

Učiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vymazány vaše hříchy.

Skutky 3,19

Zachovejte se v Boží lásce a očekávejte milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista k věčnému životu.

Juda 1,21

Bůh nás stvořil ke své slávě.

Přiveď mé syny z daleka a mé dcery od končin země, každého... jehož jsem stvořil ke své slávě, jehož jsem utvořil i učinil.

Izajáš 43,6–7

Bůh nás stvořil proto, aby „zvětšil“ svou vznešenost – způsobem, jakým teleskopy „zvětšují“ hvězdy. Stvořil nás, aby zjevil svou dobrotu, pravdu, krásu, moudrost a spravedlnost. A tím nejvyšším zjevením jeho slávy je naše hluboká radost v něm, kdy nám se dostává potěšení a Bohu chvála. Bůh je v nás nejvíce oslaven, když my své největší potěšení nacházíme v něm.

Každý člověk by měl žít pro Boží slávu.

Ať tedy jíte nebo pijete nebo cokoliv činíte, všechno činite k Boží slávě.

1. Korintským 10,31

Pokud nás Bůh stvořil ke své slávě, pak je zřejmé, že bychom pro ni také měli žít. Naše povinnost vychází z jeho ustanovení. Naší první povinností je tedy zjevat Boží hodnotu tím, že on sám bude našim potěšením. V tom spočívá podstata lásky k Bohu (Matouš 22,37),

důvěry Bohu (1. Janova 5,3–4) a vděčnosti Bohu (Žalm 100,2–4). Zde leží kořen skutečné poslušnosti a především lásky k druhým lidem (Koloským 1,4–5).

Nikdo z nás neoslavuje Boha tak, jak by měl.

Všichni zhřešili a postrádají Boží slávu.

Římanům 3,23

Co to znamená „postrádat Boží slávu“? Znamená to, že nikdo z nás nedůvěřoval a necenil si Boha natolik, jak by měl. Nenacházeli jsme uspokojení v jeho vznešenosti, a tak jsme se vydali vlastní cestou. Hledali jsme uspokojení v něčem jiném, co pro nás bylo cennější než Bůh – stali se z nás modláři (Římanům 1,21–23). Od chvíle, kdy hřích poprvé vstoupil do světa, neústupně odmítáme vnímat Boha jako poklad, který uspokojí všechny naše touhy (Efezským 2,3). A to je děsivou urážkou Božího majestátu (Jeremjáš 2,12–13).

Všichni si zasloužíme Boží odsouzení.

Mzdou hříchu je smrt...

Římanům 6,23

Každý z nás znevážil Boží slávu. Jak? Tím, že dáváme přednost něčemu jinému. Svou nevděčností, nedůvěrou a neposlušností. Bylo by tedy zcela spravedlivé, kdyby nám Bůh navěky odepřel přístup k radosti z jeho slávy. „Ti ponесou trest, věčnou zkázu v odloučení od Pánovy tváře a od slávy jeho síly“ (2. Tesalonickým 1,9).

Slovo „peklo“ se v Novém zákoně objevuje dvádnáctkrát – z toho jedenáctkrát ho používá sám Ježíš. Peklo není mýtus vymyšlený zachmuřenými a rozhněvanými kazateli. Je to vážné varování od Božího Syna, který zemřel, aby hříšníky zachránil před jeho prokletím. Ignorovat Ježíšova slova by bylo velice riskantní.

Kdyby tímto Bible ve svém rozboru stavu lidstva končila, byli bychom odsouzeni k bezútěšné a beznadějně budoucnosti. Naštěstí tím Bible nekončí...

Bůh poslal svého jediného Syna, aby nám otevřel cestu k věčnému životu a radosti.

Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky...

1. Timoteovi 1,15

Dobrá zpráva zní, že Kristus zemřel za hříšníky, jako jsme my, a tělesně vstal z mrtvých, aby dokázal spásnou moc své smrti a otevřel nám dveře k věčnému životu a radosti (1. Korintským 15,20). To znamená, že Bůh může zprostit hříšníky jejich viny a při tom zůstat spravedlivý (Římanům 3,25–26). „Vždyť i Kristus jednou provždy trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby vás přivedl k Bohu“ (1. Petrova 3,18). Hluboké a trvalé uspokojení najdeme až ve chvíli, kdy se vrátíme ke svému Bohu.

**To, co Kristus vydobyl svou smrtí, náleží jen těm,
kdo činí pokání a důvěřují mu.**

*Uvěř v Pána Ježíše, a budeš zachráněn ty i tvůj
dům.*

Skutky 16,31

„Činit pokání“ znamená odvrátit se od všech klamných slibů hříchu. „Víra“ znamená najít své uspokojení v tom, kým je pro nás Bůh v Ježíši Kristu. „Kdo věří ve mne,“ říká Ježíš „nebude nikdy žíznit“ (Jan 6,35). Spasení si nemůžeme zasloužit, nemůžeme ho získat vlastní snahou (Římanům 4,4–5). Spasení jsme z milosti skrze víru (Efezským 2,8–9). Spasení je dar (3,24). Získáme ho, pokud si ho budeme cenit nad všechno ostatní (Matouš 13,44). A v té chvíli se naplní Boží plán se stvořením: On bude oslaven v nás a my budeme uspokojeni v něm – navěky.

Co bych měl dělat?

*Přiběhl jeden člověk, poklekl před (Ježíšem)
a ptal se ho: „Dobrý učiteli, co mám učinit,
abych získal věčný život?“*

Marek 10,17

*Žalářník požádal o světlo, vtrhl dovnitř
a s třesením padl před Pavla a Silase... a řekl:
„Páni, co mám dělat, abych byl zachráněn?“*

Skutky 16,29–30

Co bych měl dělat?

- Odvráťte se od klamných slibů hříchu.
- Poproste Ježíše Krista, aby vás osvobodil z otroctví hříchu a zprostil vás zaslouženého trestu. „Každý, kdo by vzýval Pánovo jméno, bude zachráněn“ (Římanům 10,13).
- Začněte všechnu svou naději upínat na to, kým je pro vás Bůh v Ježíši Kristu.
- Zlomte moc hříchu, a to skrze víru, že vám Boží sliby zaručují mnohem větší potěšení.
- Začněte číst Bibli, abyste poznali úžasné a velkolepé Boží sliby, díky nimž můžete získat svobodu (2. Petrova 1,3–4).
- Najděte si sbor, kde lidé žijí podle Bible a cení si Krista nade vše (Filipským 3,7). Spolu s nimi pak můžete chválit Boha a růst ve víře.

**Věděli jste, že nám Bůh přikazuje, abychom byli
šťastní?**

Služte Hospodinu s radostí!

Žalm 100,2

*Měj rozkoš z Hospodina – on naplní prosby
tvého srdce.*

Žalm 37,4

Nejlepší zpráva na světě zní, že mezi naším největším štěstím a dokonalou Boží svatostí není žádný rozpor. Naše uspokojení v Bohu – v tom, kým je pro nás v Ježíši Kristu – ho vyvyšuje jako nejvzácnější poklad a nám přináší více radosti – věčné, nekonečné radosti – než cokoliv jiného.

*Dáváš mi poznat stezku života, hojnost
radosti je tvá přítomnost, ve tvé
pravici je věčné blaho.*

Žalm 16,11

Desiring God se snaží šířit zanícení pro Boží vyvýšenost nade vším – k radosti všech lidí skrze Ježíše Krista. Jsme tu proto, abychom vám pomohli najít radost – Bůh je v nás totiž nejvíce oslaven tehdy, když my své největší uspokojení nacházíme v něm. Na našich internetových stránkách najdete stovky materiálů od Johna Pipera (knihy, CD, DVD, kázání, články, materiály pro nedělní školu a další), které jsou dostupné buď zdarma, nebo za velice nízké ceny.

Desiring God
2601 East Franklin Avenue
Minneapolis, MN 55406-1103
Tel.: 1 888 346 4700
www.desiringGod.org

O autorovi

John Piper je kazatelem sboru Bethlehem Baptist Church v centru Minneapolis, v Minnesotě. John vyrůstal v Greenville, v Jižní Karolíně, a studoval na Wheaton College, kde také poprvé pocítil Boží povolání do služby. Později pokračoval ve studiu na Fuller Theological Seminary (kde získal titul B.D.) a Mnichovské universitě (D.theol.). Následujících šest let vyučoval předmět Biblical Studies (biblické studium) na Bethel College v St. Paul, v Minnesotě, a v roce 1980 přijal povolání sloužit jako kazatel ve sboru Bethlehem. John Piper je autorem mnoha knih (v češtině doposud vyšlo *Hlad po Bohu*, *Návrat domů* 2005, a *Nepromarni svůj život*, Didasko 2009) a jeho kázání jsou vysílána v každodenním rozhlasovém vysílání *Desiring God*. Se svou ženou Noél mají čtyři syny, jednu dceru a mnoho vnoučat.

PRO VAŠI RADOST

Původně vyšlo pod názvem:

For Your Joy

Přeloženo a vydáno se svolením

Desiring God

2601 East Franklin Avenue

Minneapolis

MN 55406-1103

Autor: John Piper

Překlad a sazba: Tomáš Kolman

Korektury: Jan Janča, M.Ed.

Obálka: Edd Blott

www.didasko.cz